

Odpověď: Zajistiti společnost před možností opětného spáchání zločinu — resp. vyloučiti nepolepšitelné zločince ze společnosti, když ne již trvale, tož alespoň na dobu značně dlouhou (minimum pro první případ 5 let, při opětném odsouzení pro živn. zločin 10 let).

Zajímavý v tomto sešitě je též článek Dr. *Hulse-a*, Unfallfürsorge für Strafgefangene. Spisovatel pojednává o pojišťování osob uvězněných v příčině úrazu dle něm. říšského zákona ze dne 30. června 1900. Zákon ten vztahuje se na trestance v užším slova smyslu a na osoby v donucovacích pracovnách, polepšovnách a podobných ústavech, jakož i na ty, jež dle zákonných a policejních předpisů při pracích lesních a obecních jsou zaměstnány (tedy i na děti v nucené výchově v ústavech). Úraz musil se státi při práci, při níž i svobodní dělníci dle zákona pojištění by byli bývali a poraněný nesmí si úraz úmyslně sám přivoditi. Zavinil-li úraz činem trestným neb disciplinárním předpisům podléhajícím, přikáže se po případě renta tuzemským jeho příbuzným. Pojištěnému se poskytují v případě úrazu: lékařská pomoc, léky a jiné pomůcky léčebné (berle, chrániidla atd.) jakož i renta, jež však 300 M ročně nesmí přesahovati. Při zabití vyplácí se renta vdově a dětem (ne více než 270 M); vdá-li se vdova, dostává odbytné rovnající se tříletému obnosu renty. — Z dalšího bohatého obsahu uvádíme: Ein Betrag zur Kenntnis des grossstädtischen Bettel- und Vagabundenthums, psychiatrická studie Dr. Karla *Bonhoeffera*; Über Hexenprocesse, pojednání *Bartolomäusa* v Krotoschině; Dr. Ant. *Schlecht*, Die Stellung des »Unlauteren Wettbewerbes« im System des Strafrechts; Dr. Otto *Levis*, Strafrechtliche Behandlung jugendlicher Personen.

Pk.

Schweizerische Zeitschrift für Strafrecht. Ročník XIII. (1900). Obsah vědecký velice chudý. Zmínku zasluhuje článek *Stoossův* »Was ist Kriminalistik?« a odpověď *Grossova* »Zur Frage der Kriminalistik«. Gross tu hájí, že věda jím založená je samostatnou, a podstata její že spočívá ve studiu realii práva trestního, inklusivně člověka jako předmětu (zločince) a jako podmětu (soudce, znalec, svědek).

Ve 3. a 4. sešitě je pojednání prof. Dra. *Hitziga* o Mommsenově římském právu trestním a zajímavý článek Theodora *Rittlera*: »Ist Anstiftung und Beihilfe zum Selbstmord nach oest. Rechte strafbar?« práce to trestního semináře na vídeňské universitě. Spisovatel rozebírá jednotlivá učení, jež možno shrnouti ve tři skupiny. 1. Rainer a Frühwald jsou toho názoru, že jedná se tu o spoluvinu na vraždě; podobně i Binding při návodcovství k sebevraždě. 2. Proti tomu Vesque, Geyer, Finger a Janka, že pomocnictví a návodcovství při sebevraždě je dle panujícího práva beztrestno. 3. Sprostředkovacím je učení Passy-ho, Kudlera, Herbsty, Wesselyho a Lamasche, že jedná se tu o případ § 335 (431) r. tr. z., názor to sdílený též soudem kassačním. — Věcnou kritikou uvedených učení dospívá spisovatel k závěru, že návodcovství i pomocnictví k sebevraždě nemohou ani jako vražda, neb spoluvina na ní, ani jako delikty dle § 335. resp. 431. r. tr. z. býti pojímány, že jsou beztrestny. Se stanoviska kriminální politiky doporučovalo by se ovšem stanovití samostatný delikt.

Pk.

Archiv für Kriminal-Anthropologie und Kriminalistik. V. svazek (sešit 1. a 2.). Z bohatého obsahu upozornujeme na velice cenné pojednání svob. pána Dr. *Schrenck-Notzinga*: »Die gerichtlich medicinische Bedeutung der Suggestion«, jenž jest spracováním jeho přednášky na druhém mezinárodním sjezdu pro experimentální a therapeutický hypnotismus v Paříži (srpen 1900). Činy trestné sem spadající rozděliti lze ve tři skupiny: 1. zločiny na hypnotisovaných, 2. zločiny spáchané pomocí hypnotisovaných, 3. zločiny přivoděné suggestcí ve stavu bdění. — Hypnotism od suggestce přesně nutno děliti. Při hypnose setkáváme se vždy se symptomy spánku, jinak však